

Lyukaszászlós innapjaink

Ilyenkor, októberben két emléknapot is üllünk, mi, magyarok, amelyek nyelvünkben néhány évszázaddal ezelőtt „innapok” lettek volna. Manapság ünnepek ezek a napok, és egyre kevesebben tudják, hogy vérrel, gyásszal, penitenciával kelleme megemlékezni róluk. Az ünnep a fizikai létben való tobzódást jelenti manapság, sok és jó étel, ital, anyagiakban megtestesülő ajándék kíséri. Ezért van az, hogy az egyre kevesebb keresztény-keresztényen is Nagypéntekre alig figyel, csak a Feltámadás ünnepére. Pedig Húsvét Nagypéntek nélkül nem lehetne.

Mai „ünnep” szavunk néhány évszázaddal ezelőtti elődje, az „innap”, éppen ellenkezőjét jelentette az ünnepnek: „inséges” napot, napokat értettek alatta elődeink, amelyek idején megvonták maguktól a földi javakat, éheztek, szomjaztak, lelki gyakorlatokat tartottak. És templomba mentek, ahol intézményes keretben is tudatosították magukban, hogy gyarló, esendő emberek, akik önerejükkel képtelenek a jóra, és csak a Teremtő kegyelméből részesülhetnek a fizikai lét örömeiben. És ez a megalázkodás tette őket alkalmassá arra, hogy minden jót mély hálával, a rosszat pedig mély büntudattal viseljék el, és megerősödjének jóról és rosszról való ismereteikben.

Napjainkban, amikor a vallásos hitet kizárólag a buták, elesettek, képtelenek és élehetetlenek kapaszkodójaként értelmezik a világi hatalmasok (különben nemcsak napjainkban), egyre többen örülnek az ünnepeknek, az „innapok” ürügyén elrendelt szabadnapoknak, az étel-italban és egyéb földi örö-

mökben való tobzódásnak, megfeledkezvén az ünnep „innapi” eredetéről, s így a hálaadással is.

Az Egyesült Államoknak legnagyobb nemzeti ünnepe a Hálaadás Napja, (november utolsó csütörtökén), amikor az első telepesek áldozatára, a szűk esztendőre, az élelem hiányára, illetve az e hiányban megnyilvánuló emberi szolidaritásra emlékeznek az amerikaiak. És a hagyományos pulyka-vacsora elfogyasztásán túl minden valamirevaló család, vagy akár magánszemély az ünnep részének tartja, hogy egy (esetleg több) rászoruló is megvendégel valamilyen formában.

Nálunk, magyaroknál ilyen ünnep nincs. Nálunk önös ünnepek vannak, ahol a szerencsés személyek, vagy akár csoportok, kizárólag a maguk belterjes örömeit élik meg, azt az örömet, hogy élnek, egészségesek vagy viszonylag egészségesek, lakásuk (télien fűtve, nyáron hűtve), mindennapi betevőjük, apjuk-anyjuk, esetleg autójuk, számítógépük van, személyi biztonságuk, valamiféle iskolai végzettséget bizonyító, társadalmilag elismert igazolásuk stb. Nagyon kevesen gondolnak azokra, akiknek mindez nem adatott meg.

Távol áll tőlem, hogy az amerikai ünnepet ajnározva kisebbitsem a mi ünnepeinket, illetve „innapjainkat”. Csak arra akarok emlékeztetni, hogy az Európában az elmúlt században néhányszor kilyukasztott zászló, úgy nálunk, magyaroknál 1956-ban, mint Romániában, 1989-ben, a társadalom jelentős részét képező számosakról megfélemező hatalom elleni kétségbeesett tiltakozás jele volt. Olyan lyukat vágtak eleink a zászlóba, mint amilyenről Illyés Gyula írt „Haza a magasban” című versében. Az ilyen

lyukakon menekül égbe a földön hontalanná vált lélek, a hatalom közösségéből kitagadott jogfosztott, igazságtalanul megkurtított földműves, iparos és értelmiségi, akik pedig kipróbált megtartói a földi világnak. A demokrácia legteljesebb hiánya okozza, hogy az emberek a címer mögé hivatalosított hatalmat kivágják a zászlókból, és a hatalmat az égiek kezére bízzák, hogy a lyukat azok tömjék be. Ez a forradalom. A lehető legkétségbeesettebb gesztus, amit földi ember tehet, ha elveszti hitét azokban, akik a hatalmat nevében gyakorolják.

Annak idején Rákóczi zászlajára azt írták: „Cum Deo pro patria et libertate!”

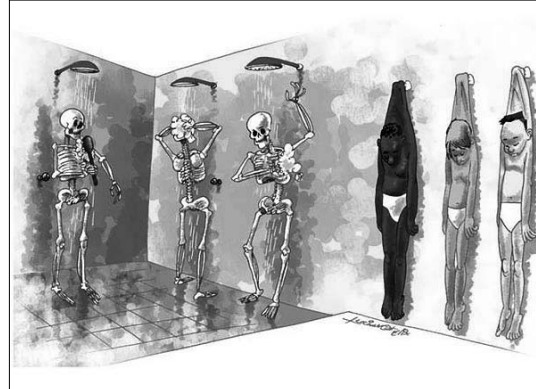
Ez a jelmondat lehetett volna az 1956-os magyar zászlóban is a lyuk helyén. De miért ne: az 1989-es román zászlóból hiányzó helyen is.

Wass Albert „Sztrájkolnak az égben” című novellájában fölteszi a kérdést: hányan is harcoltak Magyarországon, Budapesten, a Hazában 1956-ban? Ezen? Tízeken? Esetleg harmincezen? És azt is megkérdezi, Gábor arkangyal szájába adva a kérdést: És hányan maradtak otthon?

Lehet, hogy az otthon biztonságába bújó, az ünnepet „innap” nélkül élvezni akaró csendes többség toldozza-foldozza vissza a lyukas zászlót. Emberi dolog... Csak az a baj, hogy a lyuk betömése révén újra egy táborba szorul hóhérs és áldozat, s az igazságszolgáltatás megintcsak jogszolgáltatásáá degradá-

lódik: a jogszolgáltatás természete pedig az, hogy mindig a hóhéroknek kedvez. Ezért aztán a zászlót időről-időre újra ki kell lyukasztani.

Boldizsár Zeyk Zoltán

Kiket képvisel az IMF?

Bogár László közgazdászprofesszort kérdezi Ditzendy Attila és Tallián Hedvig

A múlt heti nyugati sajtó Magyarország nevéől visszhangzott. A Financial Times keddi európai kiadása focihasonlatba ágyazva támadt neki a miniszterelnöknek. A szerző ezt állítja: „Orbán ki akarja cselezni az IMF-et egy olyan játékban, amelyben Magyarország csak vesztes lehet... Az IMF-nek fel kell mutatnia néhány piros és sárga lapot, ugyanis ez a hatékony módja, hogy jelezzenek azon kormányoknak, amelyek fogékonyak lennének a fegyelmetlenségre, ugyanis az IMF nem tűnhet palimadárnak.”

A Washington Post is figyelmeztet: „Ha Orbán így folytatja, újra eléri a pária státust a nyugati fővárosokban, mint korábbi kormányzása idején.” A kialakult helyzetről Bogár László közgazdászprofesszorral, az első Orbán-kormány stratégiai tervezésért felelős államtitkárával beszélgettünk.

- A vezető nyugati lapok ösztűz alá vették a magyar miniszterelnököt.

- A Financial Times és az Economist a globális média legtekintélyesebb orgánuma. Veszélyes fegyverük a politikailag korrekt beszéd. Ez annyit tesz, hogy ők szabják meg, milyen fogalmakkal és értelmezési keretben lehet megszólalni. Kijelölik a határt. Orbán Viktor ezt rendszeresen átlépi - 2002-es megbuktatását is ennek köszönheti. Nem virtuskodásból tette, amit tett az IMF-tárgyaláson, hanem felelősségtudatból. Ezt most megbélyegezik, nacionalizmusnak és protekcionizmusnak mondják.

- Régen ezt úgy hívták: haza-szeretet...

- Igen. Minden ember veleszületett képessége, hogy tudja, mely közösséghez tartozik. A protekcionista, más szóval a protektor feladata, hogy felismerje a rábízott közösség érdekeit, és azt bátran, elszántan megvédje. Ez a társadalmi elitek feladata tízezer esztendeje.

- Az előbb említett gazdasági lapok olvasottsága eltörpül a tömegsajtóé mellett.

- De ezeket a lapokat a nemzetközi elit olvassa. Ez az elit véleményvezérként viselkedik, s a mediatizált világban engedelmessé teszi a fogyasztókat nevel azokból, akik nem képesek az újságokban megjelenő információk „mögé látni”. Egy magyar kuruc nótá így beszél erről: „Vezetted magadat szembekeötve, vakon, elfajult testvéridtől csinált álutakon.” Mindig akadnak, akik jövedelmezőbbnek tartják a saját közösségüket elárulni a birodalomnak.

- Miféle birodalomnak? Egy országnak? Egy szövetségnek?

- Az Egyesült Államok, az IMF vagy az Európai Unió egyaránt része a birodalomnak, de nem azonos vele. A birodalom egy szerveződési elvet testesít meg, ami láthatatlan, legalábbis az emberek döntő többsége számára az. Egykor sem a királyok, hercegek, hanem a Mediciek, a Fuggerek voltak a hatalom igazi gyakorlói, akik egyszerű „iparosnak” álcázták magukat. Száz évvel ezelőtt Amerikából tudatosan pénzelték Trockijt a cári Oroszország

felbomlasztása érdekében. A céljuk az volt, hogy létrejöjjön egy olyan rendszer, amely brutális kegyetlenséggel szétveri a zárt, szakrális paraszti társadalmat, és létrehozza az ipari kapitalizmus struktúráját.

Bármilyen meglepő, a kommunizmus valójában a globális kapitalizmus helyett végezte el a „piszkos munkát”, majd mikor teljesítette feladatát, „olcsón” kimúlt, és a globális kapitalizmus visszavette a számára „előemésztett” térséget. 1956-ban erre mondtunk nemet, és ezért fogott össze a keleti és nyugati globális hatalom a forradalom vérbe fojtása érdekében.

- Mintha megint nálunk húzódná a frontvonal. A nemzeti függetlenség visszaszerzésére tett lépésnek tekinthető-e az IMF-fel történt szembeszállás?

- Orbán Viktor már többször említette 1848-at és 1956-ot, abban az értelemben, hogy ami a választások óta zajlik, az analóg a két szabadságharcunkkal. Mindkettő békés forradalomként indult. Azt hitték, a felelős minisztérium Batthyányval, vagy egy jobb kormány Nagy Imrével majd megoldja a problémákat. A gond azonban maga a rendszer, amely visszafogozza a kormányt elődje útjára. Ezért a rendszert kell megdönteni. Igen ám, de akkor óhatatlanul szembekerülünk azzal a birodalommal, amelyik fenntartja ezt a rendszert. Ezért tette világossá mindjárt a választások második fordulójának éjszakáján Orbán Viktor, hogy megdöntöttük a rendszert. Azt a rendszert, amelynek lényege, hogy állandóan működtesse a birodalmi pénzváltókat.

- Ki áll a szivattyúk kezelőfülkéjében?

- Döbbenetes, de a füle üres! A birodalmat egy olyan szerveződési mód működteti, amely önjáró. Minden szinten áthatja ez a szerveződési elv a világot. Olyan, akár a rák: elpusztít mindent, végül önmagát is. Meg kell érteni a lényegét, hogy megvédhessük Magyarországot!

- Orbán Viktor mégis megdicsérte az IMF-et!

- Ezzel jelezte: tudja, a birodalom része vagyunk.

- Lehet a birodalomtól pénz-ügyleg független egy ország?

- Amschel Rothschild mondta: „Adjatok nekem egy ország pénzügyeit, s többé nem érdekel, kik hozzák a törvényeket.” És a pénzügyrendszerünk ma valóban a birodalom ellenőri, így a függetlenség egyelőre csak nagyon korlátozott lehet, hisz kis ország vagyunk. Viszont egy óriási ország...

- ...mint Kína...

- Így igaz! Kínát nem érdekelte, és különösebben ma sem érdekli a világ többi része. Több ezer éven át azt tett, amit akart. Szimbolikus és fizikai értelemben minden a rendelkezésére állt.

- Ha innen nézzük, akkor szükséges-e nekünk az októberben lejárt IMF-megállapodást újratárgyalni, vagy létezik alternatív kölcsönforrás, esetleg éppen Kína, ahol Orbán Viktor már a választások előtt tárgyal?

- A teljes elzárkózás lehetetlen, de csökkenthető a kiszolgáltatottságunk. A világpénz az a dollár, ami negyven esztendő alatt negyvenedrésére inflálódott, ám az USA ezt minden nehézség nélkül áthárította a világra. Az átlag amerikai család ezért birtokolhat huszonötösörös értékű vagyont egy magyar családnak képest, miközben teljesítménye legfeljebb háromszorosa a miénknek. A kérdés az, megvan-e az elszántság, hogy más létmódot, más szövetségi rendszert válasszunk?

- Egy másik szövetségi rendszer nem vezet ugyanebbe a csapdába?

- Mindig akkor szenvedtük el a legnagyobb veszteségeket a történelemben, amikor a birodalom, ahova tartoztunk, összeomlóban volt. Savoyai Jenő felszabadító harca nagyobb veszteséget okozott a százötven éves török megszállásnál. Ugyanezt jelentette Trianon, vagy a szovjet birodalmi összeomlás után a „rendszerváltás”. Nem láncolhatjuk magunkat a most krízisben lévő Nyugathoz. Noha a nyugati embertípushoz tartozunk, eredetünket tekintve kifejezetten keleti emberek vagyunk. Kína ezt tudja és értékeli. Sokkal szorosabb kapcsolatot kell velük kiépítenünk. Úgy kell kombinálni a szövetségeket, hogy ne csak egy lábunk álljunk.

- Mintha a Nyugat ezt sejtene, máris megkezdődött a büntetés, a Moody's leminősítette Magyarországot...

- A hitelminősítők a birodalom figyelmeztető, fegyelmező részlegei. Azért ütöttek meg minket, mert féltik saját jövedelemszivattyúik épségét, félnek, hogy az állam a „benszüllötteire” költi a pénzt.

- Így fogalmaz a Financial Times: „ha Orbánnak nincs meg a gyomra ilyesfajta enyhe fiskális kiigazításhoz, a kölcsönadók jogosan aggódnak Magyarország és annak támogatása miatt”.

- A pénzhatalmi rendszer vásárolja fel államkötvényeinket, amelyekkel adósságunkat finanszírozzuk. A legnagyobb profitot pedig a bankok viszik ki az országból. Ezért mindkét jövedelemszivattyú épsége fölött őrködni kell. És féken tartani az alattvalókat. A birodalom nem szereti a Görögországhoz hasonló százszázalékos tömegtüntetéseket.

- Akad történelmi példa egy, a birodalommal nem kollaboráns kormányra?

- Itt van Dél-Korea. A totális függőségből óvatos lépésekkel, de kiszabadultak. Am ne feledjük: ott az elitnek és a népnek is helyén volt az esze és a szíve. Egy közösség elszántsága és kitartása nélkülözhetetlen a változáshoz.

- A kétharmados választási győzelem azt mutatja, van remény?

- Igen, azt hiszem, hogy most az egyszerű nép is megérti, tényleg az ő érdekében dolgozik a kormány, és tudja, nem szabad még egyszer megengednie, hogy egy kormány ne ezt tegye.

- A világban zajló átalakulás jelzőfénye lehet, ami a múlt héten Magyarországon történt?

- Mindenütt napirenden vannak a lázongások. Elképesztő, hogy azokat az embereket vádolják túlköltéssel nálunk, akiknek a reálbére a 32 évvel ezelőtti szintre süllyedt vissza. Az 1979-es első megszorítás óta mindig azt mondják: jobb lesz. Kisvártatva pedig újra megszorítanak. Az emberek nem hülyék, látják, hogy az ígéretekkel ellenkező következményekkel jártak a megszorítások. A hatvannyolc százalékos választási győzelem azt mutatja, a magyar társadalomban megvolt az elszántság azt mondani: ebből elég volt!

- Tehát ebben a Dávid-Góliát harcban még van esélyünk?

- Orbán Vikort azért hatalmazta fel hatvannyolc százalékkal a magyar társadalom, mert úgy gondolja, ő az, aki képes ezzel a helyzettel valamit kezdeni, a kifosztottságunk mértékét csökkenteni. Hinnünk kell benne, hogy jól gondolja.

Ditzendy Attila-Tallián Hedvig
nagyitas.hu